

הכוא עוצדא דב' ח"ח דפ' האשה שלום דאמרין צב להדיא דאסימנין סמכין, וכן סמכו על מה שכתבו צפ' כל הגע הכוא דנקב יש צו צלל אות פלוני, וכ"פ הרד"ך בתשובה ויישצ צאופן אחר על מה שסמך הרא"ש בהשמעת האי דינא.

דבר שלא ימלא רק אחד מאלף הוא סימן מוצבק לכו"ע, וכל שכן דבר שלא ימלא אף אחד ממאה רצבה - והנה הב"ש ס"ק ע"צ בשם מהר"ם לוצלין סי' קכ"ח ומשאת צנימין סי' ס"ג והוצא גם בקר"ע סי' שט"ז, דהכלל דסימן מוצבק הוא, שלא ימלא רק אחד מאלף, והוא דבר זר ומופלג, והו"ד בספרי האחרונים למכזיר, ולדוגמא יעוי' בשו"ת משיב דבר ח"ד סי' פ"ג שכת': גדרי סימן מוצבק שנים המה, אי שלא ימלא רק בא' מאלף והוא דבר זר ומופלג, כמש"כ הב"ש (סי' י"ז ס"ק ע"צ), והיינו שינוי בא' באיבריו שכתב הרמ"א בשם תשובת הרא"ש, צ' מלד מקומו כדאיתא בגיטין (כ"ז) רא"א דקאמר נקב יש צלל אות פלוני עכ"ל.

ומעתה נחזי אן צידון שלפנינו שהצירור הוא עפ"י כמה דוגמאות של חלקי הגוף של הנאצד, שצכל אחד מהם יש כמו אותיות שונות, והאותיות הם מלורפים צסדר מיוחד וצמקום מדוייק, שאין צשום אדם אחר כיוצא בו, הרי צרור צלי שום ספק שזה דומה לנקב צלל אות פלוני, ולא רק צלל תיבה פלונית.

ולדמחיש הדבר עפ"י המליאות שצימי חכז"ל, אפשר לומר, דצדיקת הדני"א לא רק שהוא צגדר נקב צלל אות פלוני, אלא שהוא כאילו היינו אומרים צאמניהם סימנים הרבה של עשרות נקצים צלל אותיות שונות, עד"מ נקב אי צלל אות פלוני, שני נקצים צלל צלורת שו"א צלל אות פלוני, שלשה נקצים צלל צלורת סגול צלל אות פלוני וכדו', צדודאי דמהני, כן הדבר צזה, שכאמור יש שיווי ודמיון מוחלט צין החלקים הרצים הצעירים השונים שצכל חלק מהגוף, וכן שיווי צמקום הימלאם, שאינו נמלא צשום אדם אחר, וכאמור.

ובן נכלל בהכלל של המ"צ ומהר"ם לוצלין, שאינו נמלא אף אי מאלף באדם אחר, ולא רק אי מאלף כ"א אף אי מאלפי רצבה, ואף אם נחשוש לטעות בהשוואה, הרי הסטאטיסטיק הוא שלא נמלא טעות רק אי ממאה רצבה (מיליאן) אם נעשית ע"י המומחים ועפ"י הדרכים והשיטות המקובלים, כצנידוננו שנעשית ע"י אנשי הממשלה שיש להם הכלים והמומחויות המלערות לזה, וא"כ הרי חשש הטעות הוא רחוק בהרבה הרבה מן אי מאלף שלא חששו לו עוד הפוסקים, וז"פ.

(קט"ו ע"א) צשני ח"ח שצאו עם אבא יוסי צן סימאי צספינה וטצעה והשיא רבי את נשותיהן, דקאמרין התם צמסקנא שסמכו על סימנין, ועוד הקשה מהסוגיא דכאן דאמרין דפליגי צשומא אי הוי סימן מוצבק, אלמא דצסימן מוצבק מיהא משיאין אשה לכו"ע.

ולכן העמיד הכ"י יסוד וקצט מסמרים נטועים צהאי דינא, והציא ראיות מולקות דיש חילוק להלכה צמכות הסימנים, ונעתיק דצריי צמילואם כי ממנו ניקח לנד"ד להוכיח שיש לו דין סימן מוצבק, או עכ"פ קרוב לו, וז"ל:

ולכן נ"ל דיש סימנים מוצבקים עוצא דלדצרי הכל הוו דאורייתא ומשיאין אשה על פיהם ולא נחלקו הני תרי לישי דרצא אלא צסימנין מוצבקים קלת, וצהני הוא דפסקו הרי"ף והרא"ש בלישנא צתרא דסימנין דרצנן, אצל צסימנין מוצבקים לגמרי לא נחלק צהם שום אדם דהוי דאורייתא וכדמוכח צהדיא הא דקאמר בלישנא דסימנין דרצנן, דפליגי צשומא אי הוי סימן מוצבק, אלמא אפי' למ"ד סימנין דרצנן יש סימנין מוצבקים שמשאין על פיהם עכ"ל, ומציא ע"ז עוד ראיות, וא' מן הראיות הוא מדצרי הגמ' צפ"ק דצ"מ (י"ח ע"א) וצפרק כל הגע (כ"ז ע"א), אשר ממנה ראוי מפורשת לענ"ד לנד"ד דהוי סימן מוצבק, והיא מוצאת לנידונים שונים צפוסקים הרבה שאחריו קדמונים ואחרונים כהגדרה לסימן מוצבק, וז"ל:

ועוד ראוי מדמוקי רב אשי צפ"ק דמליעא (יח). וצפרק כל הגע (כז). הא דתנן במציא גט ואצד ממנו אם מלא לאלתר כשר, כגון דקאמר נקב יש צו צלל אות פלוני דכ"ל סימן מוצבק, ודוקא צלל אות פלוני, אצל נקב צעלמא לא מספקא לי' סימנין אי דאורייתא אי דרצנן, ונפרש"י ודוקא נקט רב אשי צלל אות פלוני דהוי סימן מוצבק דאין עדות צרורה מזן, מספקא לי' סימנין דאורייתא או דרצנן, [פירש"י] הא דאמרין צאלו מליאות שמהזירין אצידה צסימנין ואיצעיא לן התם דאורייתא או דרצנן, לרב אשי נמי מספקא לי', הלכך צאיסור אשת איש לא סמכין, הרי צהדיא דאע"ג דרב אשי לא שרי צאיסור א"א ע"י סימנין דאיצעיא לן אי הוו דאורייתא או דרצנן, מ"מ ע"י סימנין מוצבקים לגמרי שרי עכ"ל המלערך.

ושוב הציא דכ"כ הרב המגיד על הרמז"ם צפ"ג מה"ל גירושין שכן דעת הרמז"ם, ושכן גם דעת הרמז"ן והרש"א, וכת' דכן גם צאמת גם דעת הרי"ף והרא"ש, ומה שלא כתבו בפירוש שצסימנים מוצבקים משיאין אשה על פיהם, הוא משום שסמכו על שכתבו